

ца живѣеше славниятъ сръбски самоукъ, събирачъ на народни пѣсни и съставителъ на речници, незабравимиятъ Вукъ Стефановичъ Караджичъ.

Своя дѣдо П. Й. Шафарикъ малкиятъ Иречекъ рѣдко виждаше. Веднажъ като дете билъ съ родителитѣ си въ Прага и му останала въ паметта гледката отъ правителственото жилище на Шафарика въ Климентинумъ: стрѣхитѣ на квартала „Staré město“ съ импозантния сивъ силуетъ на Тинскитѣ кули отзадъ. Тази картина следъ много години той пакъ я позна, когато въ чешкия университетъ предаваше въ сжщата стая, която нѣкога принадлежеше къмъ жилището на университетския библиотекаръ. Презъ лѣтото на 1860 г. Шафарикъ прекара въ семейството на своя зетъ въ Родаунъ при Liesing задъ Виена, въ топълъ край между гори и лозя. Старецътъ съ високъ ръстъ се поправяше следъ тежка болестъ въ селската самотия. Ходѣше всѣкога черно облѣченъ. Съ голѣма черна съ широки краища шапка на главата, той обичаше да се засядя въ градинската беседка, въ чието стъкло кубе весело брѣмчаха всѣкакъвъ видъ наѣстоми, и замисленъ чертаеше по пѣсъка картитѣ на балканскитѣ земи съ кирилски и глаголки букви. Събираше се у него цѣло общество отъ по-стари и по-млади учени, отъ които на 1904 г. между живитѣ бѣше, мисля, само санскритологътъ Алфредъ Лудвигъ, тогава младъ доцентъ въ виенския университетъ.

По-често дохаждаше въ Виена внукътъ на П. Й. Шафарикъ и чичо на младия Иречекъ, д-ръ по медицината Иванъ Шафарикъ отъ Бѣлградъ, сръбски професоръ, библиотекаръ и къмъ края на живота си държавенъ съветникъ, важенъ шишкавъ господинъ, който всѣкога малко говорѣше, чистословашки. Неговиятъ синъ Павелъ Шафарикъ, който на юний 1902 г. умрѣ като титуляренъ сръбски генералъ, въ шестдесетитѣ години много време прекарваше въ Виена като младъ артилерийски офицеръ, гдето нагледваше поржчикитѣ на сръбското правителство. Отъ майчинитѣ му братя въ началото на шестдесетитѣ години въ Виена живѣеха двамина: сжщо тъй неотколе (нѣколко дена следъ Павелъ) починалиятъ Войтехъ Шафарикъ, тогава професоръ по химия въ виенската търговска академия, още на млади години ученъ всеведецъ, наклоненъ къмъ чудноватости, и д-ръ по медицината Ярославъ Шафарикъ, асистентъ въ военната медицинска академия Йозефинумъ, който у всички, които го познаваха, остави благи спомени; той се застреля отъ скръбъ на 1862 г., когато неговата годеница по една фатална случайностъ бѣ убита отъ падналъ камъкъ при поправката на Литомишелската кула въ Високо Мито.

Бащата Йосифъ Иречекъ вѣнъ отъ служебнитѣ часове повечето си време прекарваше въ кжщи. Съдаше въ богатата си библиотека и прилежно се занимаваше съ студии и